

L'ombra de Pere

Dm, 3/06/2014 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Hi ha dues pinzellades narratives sobre les primeres comunitats. La primera (Ac 4,32-35) se centra en la vida interior de la comunitat, els valors de la qual són la unitat, la pregària i compartir els béns. La segona (Ac 5,12-16) descriu la missió i el testimoni de la comunitat cap a l'exterior a través de senyals i prodigis. Quan l'ésser està prenyat de vida, la seva energia s'expandeix al voltant. Les curacions se succeeixen amb assiduïtat. Unes són físiques. Altres, psicològiques i morals.

Lluc presenta una síntesi precisa: «Fins i tot la gent treia els malalts pels carrers i els deixava allà en llits i lliteres, perquè quan Pere passés, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent dels pobles veïns de Jerusalem portant malalts i persones turmentades per esperits malignes. Tots recobraven la salut.»

Les persones busquen delerosament el guariment dels seus mals. No escatimen esforços per recuperar la salut. El rostre de la malaltia és polièdric. Dolor físic, sofriment interior, problemes mentals, depressions afectives... compliquen la vida i, en alguns casos, l'arruïnen. La fe és clau per curar-se. Sense confiança, no hi ha progrés. Val la pena córrer el risc. En el terreny físic, les malalties contagioses exigeixen l'aïllament dels malalts. El mal és més fort que el bé. En canvi, en les malalties psicològiques i morals el mal sucumbeix davant la força del bé. L'essència és curativa. Molts miracles en els evangelis es produeixen per contacte. Per a això, cal sortir del recer i dels amagatalls a les places i als camins. Sense un reconeixement real i transparent de la pròpia malaltia, no hi ha guariment possible. No val amagar-se. Prendre consciència de la situació i buscar posar-hi remei. Anar a la font, a qui pot guarir. Quanta gent que va als curanderos i als gurus es troba cada vegada pitjor!

Pere reconeix que guareix en nom de Jesucrist. No es considera la font, sinó el canal. Sense humilitat en la teràpia no hi ha curació possible. En tot cas, uns símptomes de millora transitòria. Però hi ha més. No només cura quan toca el malalt. També guareix amb la seva ombra, amb els seus límits, amb les seves ferides. Els altres ho saben i hi acudeixen sense complexos perquè, com a mínim, els cobreixi amb la seva ombra. Ningú no busca ja l'home perfecte, sinó l'home de Déu. Els malalts es curen. Fins i tot les persones turmentades per esperits malignes, el sofriment de les quals adquireix proporcions gegantines. El dolor mental, psicològic i moral és penetrant i no dona treva. Sovint, no troba pal·liatius. La tasca consisteix a curar la persona sense buscar escapatòries i sense perdre la consciència de la seva mateixa realitat. L'ombra, encara que sigui l'ombra, també guareix no només el malalt sinó el mateix terapeuta. L'orgull i la vanitat, especialment en el camp espiritual, necessiten antídots. L'ombra compleix aquesta funció.